ReaderWorks

Standard

RADU HERJEU

Rămășițe de tinerețe

Colecția de poezie - LETHE
Societatea Culturală Noesis

Această carte a apărut cu sprijinul
Reprezentanţei din România a

Caseta tehnică

Coordonator al publicaţiilor Noesis
Remus Cernea
remus@xnet.ro
091.98.20.56 240.53.80
Web-editor
Gabriela Bagrinovschi
ella@topmail.ro

© Societatea Culturală Noesis

ISBN 973-8342-23-6

Societatea Culturală Noesis
Preşedinte Diana Tătulescu
www.noesis.ro
noiembrie 2001

Mulţumiri:
Revista PC Magazine

Radu Herjeu

S-a născut în Bucureşti, la 11 mai 1970. A absolvit Şcoala Generală nr. 86, apoi Liceul de matematică-fizică nr. 3 (actualul Al. Ioan Cuza). Dacă ar putea, s-ar întoarce cu cea mai mare plăcere la viaţa de licean.

În 1988, în urma unui eşec la Medicină, a lucrat 3 luni într-o fabrică de maşini agricole după care a plecat în armată. După 5 luni s-a hotărât că trebuie să intre la facultate cu orice preţ. În septembrie 1989 începea cursurile Facultăţii de Chimie şi Fizică din cadrul Universităţii Bucureşti.

În vara lui 1991 pleacă în Italia cu o bursă de studii. A petrecut un an şi şase luni studiind la Universitatea Dante Alighieri din Reggio Calabria cultura şi civilizaţia lumii.

La întoarcere, după absolvirea facultăţii, s-a văzut în imposibilitatea de a preda şi a participat la primul concurs organizat de Antena 1. N-a aflat niciodată rezultatul de la acel concurs. Motiv pentru care s-a prezentat şi la concursul organizat de Radio Total. A devenit redactor şi, ulterior, editor-prezentator de ştiri. După două luni de la lansarea oficială a radioului, în februarie 1994, se va transfera la Antena 1 în funcţia de redactor-prezentator. După două săptămâni va începe să prezinte Observatorul, principala emisiune de ştiri. N-o va părăsi deloc în următorii 6 ani. A primit, împreună cu întreaga echipă, de 4 ori premiul Asociaţei Profesioniştilor de Televiziune. În paralel, nemulţumit de rutina pe care o presupune munca într-o redacţie de ştiri, va realiza peste 400 de emisiuni. Va începe cu talk-show-ul radiofonic „Nouă ne pasă!”, realizat la Radio Romantic. Din 3 octombrie 1994 până în

decembrie 1997, va realiza 120 de emisiuni în direct cu ascultătorii. Primeşte mii de scrisori şi începe să înţeleagă importanţa pe care oamenii o dau comunicării prin intermediul mass-media. Din martie 1995 va începe realizarea documentarului geografic – istoric - cultural „Lumea în care trăim”. 60 de ţări vor fi vizitate de telespectatorii români prin intermediul acestei emisiuni. În 1996 debutează şi pe micul ecran cu un talk-show: „Printre rânduri”. Invitaţii săi vor fi, în cele peste 70 de ediţii, doi preşedinţi ai României, doi prim-miniştri, doi preşedinţi ai Senatului şi doi ai Camerei Deputaţilor, preşedintele Academiei Române, oameni de cultură şi artă, scriitori, istorici, miniştri, filosofi. A încercat să descopere în faţa telespectatorilor faţa mai puţin vizibilă a personalităţilor publice de valoare din România. Toate dialogurile purtate cu acestea au avut ca scop promovarea unui set de valori pentru tânăra generaţie care are numai de învăţat de la cei care au avut şi au ceva de spus în societatea românească. În paralel realizează şi emisiunea magazin „1001”. În aceeaşi perioadă este solicitat să modereze şi câteva talk-show-ri economice. În vara lui 1996 începe şi documentarele istorice „Controverse Istorice”, alături de Ciprian Homm. Vor ilustra împreună biografiile unor importante personalităţi ale istoriei noastre: Mareşalul Antonescu, Gh. Gheorghiu Dej, Octavian Goga, Lucreţiu Pătrăşcanu, Dr. Petru Groza.

Iarna lui 1997 îi va aduce o bursă de studii în Statele Unite, la Boston University. Freedom Forum a ales pentru această aventură americană 12 din cei peste 2300 de jurnalişti care au concurat. Timp de 6 luni a urmat cursurile Facultăţii de Jurnalism din Boston. Acolo, profesorul John Shultz i-a

deschis ochii asupra imensului potenţial pe care îl are televiziunea şi modul în care aceasta îl foloseşte Tot la Boston, din cauza singurătăţii resimţite într-o ţară a izolării umane, a început să scrie prima piesă de teatru: “Jocul de-a fericirea”. Împreună cu următoarele două, “Incident de Crăciun” şi “Aşteptându-se”, va apărea într-un volum în octombrie 1999. În decembrie 1997 îi apăruse şi primul volum de versuri, “Clepsidra mea de paşi”. În decembrie 1999 vedea lumina tiparului volumul de poezii “Despietrificarea”.

Anul 2000 îl va vedea implicat în coordonarea reflectării campaniei electorale de către Antena 1, realizând talk-show-rile „Se caută primar", „Tu alegi!" şi „Drumul Cotrocenilor".

În toamna lui 1999 a fost invitat să predea, în calitate de lector, la Universitatea Spiru Haret, una dintre cele mai prestigioase instituţii private de învăţământ superior. El le propune studenţilor două cursuri: „Tehnici de propagandă, manipulare şi persuasiune în televiziune" şi „Televiziune, Cultură, Societate". În anul 2000, analiza asupra televiziunii, asupra relaţiei dintre aceasta, societate şi cultura românească a fost publicată sub titlul “Oglinda mişcătoare”.

În 1991 fondează “Societatea pentru Cultură, Oameni şi Prietenie”. Din cauza lipsei de fonduri şi de sediu proiectul va fi îngheţat. Îl va repropune tinerilor din România sub forma Clubului “Nouă ne pasă!” în septembrie 1997. De atunci coordonează activităţile acestui adevărat centru cultural pentru tineret. În octombrie 1998 lansează revista “Altfel” care, aşa cum îi spune şi titlul, încearcă să ofere o alternativă tinerilor dornici de a şti mai multe, de a evolua. Periodic organizează “Festivalul Prieteniei”, o

manifestare cultural-distractivă prin care încearcă să demonstreze că se poate, că tinerii sunt dornici şi de altceva decât scălămbăielile generaţiei “pro”. Că te poţi distra şi citind, ascultând o discuţie despre tineri sau urmărind o piesă de teatru destinată lor.

A patra piesă de teatru, “Păstrătorul”, va fi premiată de Ministerul Culturii, în cadrul concursului de dramaturgie “Camil Petrescu”, ediţia 2001. În ianuarie 2001 va primi “Distincţia Culturală” acordată de Academia Română.

În toamna lui 2001, sub titlul “Printre rânduri”, a ieşit de sub tipar o colecţie de 26 de interviuri realizate cu personalităţi marcante ale culturii româneşti, însoţite de o serie de editoriale apărute în revista “ALTFEL”.

Rămăşiţe de tinereţe

Rămăşiţe de tinereţe,
Şlefuite,
Ca nişte pietre
Peste care curg sufletele voastre,
În drumul lor către alte oceane.

***

Ce tablou incomplet sunt.
Vă smulg
Sau vă cerşesc
Culori
Pe care le întind apăsat
În scobitura dintre două straturi
Mai vechi.
Şi tot aşa...

***

Dacă aş putea să mă recompun,
V-aş cere ceea ce vă prisoseşte.
Păcat că vă iubiţi atât de puţin !

***

Din ochiul drept curg amintirile rele
Şi din cel stâng, amintirile bune.
Stau pe spate, privind în sus.
Încerc să mă descopăr undeva.

***

Am păcătuit
Pentru că nu mi-a ajuns
Niciodată
Iubirea voastră.
Şi am fost pedepsit
Să vă cutreier,
În singurătate.

Cât deşert ar fi trebuit
Să străbateţi voi,
Dacă mi-ar fi ajuns.

***

Oare de ce oamenii nu sunt râuri ?
Ar avea atâta timp la dispoziţie
Să devină afluenţi.

***

Mă urc pe umerii tăi, noapte,
Şi caut cuvinte
S-arunc în oamenii care dorm.
Cineva începe să viseze.

***

Ce ciudat,
Să vă reîntâlnesc,
Afară
Şi să vă simt atât de
Permanent
În mine.

***

De câte ori mă doare,
Mă pedepsesc să cred
În continuare.

La luptă

Să purcedem domnilor
La lupta cea mare!
Scuturaţi bine steagurile
De orice semn al înfrângerilor anterioare
Şi arboraţi-le la ferestre.
Pregătiţi pietrele de ascuţit lame
Şi folosiţi-vă chiotele de bucurie
Pentru a-i păcăli,
Puneţi-vă batistele pe ochi,
Ca pe nişte paveze împotriva durerii,
Cu lămâiul din colţ
Camuflaţi-vă frica,
Stingeţi lumina,
Ghemuiţi-vă
Prin colţuri
Şi aşteptaţi ca ceilalţi,
Duşmanii,
Să uite.

Această joi

Joia aceasta
săptămâna s-a terminat ceva mai repede,
supărată că prima ei dimineaţă
    a fost mult mai mohorâtă
decât şi-o imaginase.
Mai auzise, chiar înainte de a se prăbuşi
    peste muritori,
că trebuie să facă economie de clipe.
Oamenii au obiceiul să le fure
şi să le ascundă în interior,
iar ea se va sfârşi golită
de orice semnificaţie.
Oamenii aceia indiferenţi
nu merită un week-end din partea ei.

Simulare

Mă întorc spre mine
Ca şi când nu m-aş recunoaşte.
Încerc să mă privesc în ochi
Dar mă străbat cârcei în pleoape.
Îmi pun mâna pe piept
Şi nu-mi simt
Decât furnicăturile din degete,
Aş vrea să-mi pot mişca picioarele
Ca şi când aş alerga pe câmp.
Dar nu reuşesc să mă gândesc
Suficient de mult
La acest lucru,
Pentru a putea simula măcar că sunt viu.

Stare

Ca să-mi facă în ciudă,
Pendula, plictisită de atâta tăcere,
A început să sară peste secunde.
Lumina se scurge pe cuta perdelei,
Lichefiind umbrele frunzelor sprijinite
De fereastră.
Peretele îşi schimbă textura
Ca un petec de pământ
Frământat de copite nerăbdătoare.
Becul din tavan abia reuşeşte
Să-şi lumineze pendularea
Născută din zgomote îndepărtate
De căruţe încărcate
Cu copii fără zâmbete.
Îmi potrivesc răsuflarea
După ritmul paşilor
Care trec pe lângă uşă.
Minute în şir
Îmi păstrez aerul în plămâni
Încercând să scurtez intervalele.
Îmi apropii genele şi expir apoi uşor,
Provocând mărunte nebuloase
Care-mi gâdilă câteva secunde
Privirea filtrată.
Apoi se duc şi eu reîntrevăd
Nedefinitul unghi
Dintre pardoseală şi perete.
Între timp, lumina şi-a găsit
Alt loc de joacă
Şi fereastra a redevenit monotonă
În transparenţa ei banală.
Departe se aude scrâşnetul
Roţilor unui tren
Oprindu-se.

De toamnă, mereu

Trebuia să plec de pe frunza aceea,
Începusem să mă îngălbenească
Pe la margini.
Cu ochii mereu la lună,
Rareori reuşeam să mă feresc
De stelele căzătoare.
Plin de cucuie săream
Din nervură-n nervură,
Degetele amorţite interpretau
O partitură oarecare.
Cu un ochi măsuram distanţele
Dintre cer şi pământ.
Evident, de fiecare dată
Îmi ieşeau alte rezultate.
Oboseam şi încercam
Să imit picăturile de rouă.
Nici asta nu-mi ieşea întotdeauna,
Nu aveam nici graţie
Şi nici prea fluid nu eram.
Când era soare prea mult,
Căutam ecuatorul frunzei
Şi mă ascundeam sub el.
Acolo, aşteptam înfrigurat
Să mă descopere vreo rază.
Nedescoperit, adormeam plângând
Şi visam că o să cădem împreună în cer.
Dar mă trezeam, în fiecare primăvară,
Pe o altă frunză
Şi aveam pe limbă, ciudat,
Un gust amărui de pământ.

Ţin minte

Ţin minte...
M-ai sărutat fără secunde numărate
Sub ninsori de cetini de brad,
Înverzind ca o mare revărsată peste ţărm,
Drumul ce cobora printre stânci.
În colţurile ochilor
Se coseau petece de cer
Sfâşiate de zboruri răzleţe.
Păsările orbite de lumina translucidă,
Se loveau de vârfuri de munţi
În ritm de inimă părăsită în deşert.
Mirosea atât de puternic
A cosiţe împletite cu ferigi,
Încât am creat o furtună de primăvară
Doar mângâindu-ţi părul.
Ţin minte...
Erai frumoasă ca o dimineaţă aburindă
Ţâşnind din cascade de păstrăvi argintii.
Răsuflările noastre întretăiate reciproc
Găseau atât de uşor capătul verticalului.

Incendiu

Eram întors cu faţa spre apus
Când a izbucnit focul în defileul
Ce separa cele două drumuri ale mele.
Pe coasta stângă se târa o rămăşiţă
De vis ludic
Iar pe dreapta
Stropii aruncaţi de prima
Şi atât de permanenta despărţire
Îngheţaseră ca un şirag de stânci mate,
Atârnate de gâtul prea lung
Al tăcerii mele.
Ca o şoaptă tristă,
Vântul se despărţea pe rând
De cei doi pereţi.
Râul dintre ei nu era interesat de nimic
În timp ce eu mă prefăceam că privesc
Crăpătura albastră de la capătul văii.
Ochii mei au intrat în jocul luminii
Răsfrânte din jocul văpăii.
Inutil am închis ochii,
Irisul meu s-a înroşit
Ca un bănuţ de argint
Cu care am încercat inutil să-mi cumpăr
Puţină fericire.
Târziu în noapte
M-am trezit strângând cenuşa
În mici grămăjoare inegale.

Dansaţi?

Am visat un dans.
Un vals legănat
Din vărfuri de şoapte,
Plutind anemic
Peste dalele din bucăţi de suflet,
Culese aleatoriu
Din istoria trăirilor mele.
Denivelat, ca o mare supărată
Pe cerul ingrat,
Drumul se poticnea în paşii noştri,
Aruncându-ne din colţ în colţ,
Ca două umbre respinse organic
De pereţii prea albi.
Ritmul se schimba,
Ca o atmosferă ecuatorială
Suprasaturată de nisip.
Valsul căpăta, din când în când,
Stranii reflexe de cioburi
Desprinse dintr-o cupolă
Nerecunoscător de opacă,
Pe care cerul o apăsa ritmic
În încercarea de a face aerul dinnăuntru
Să respire.
Straniu mi se părea,
Atunci când aveam timp
Să-mi trag ochii din apa oglinzii
Care-mi străjuia,
Ca un loc comun,
Dansul,
Că în locul uşilor care ar fi trebuit
Să marcheze ieşirea şi intrarea în vis,
Se întindea doar şirul de dale albăstrui
Pe care alunecau paşi
care nu duc nicăieri.
Am continuat să visez dansul acela
Până s-a-ndurat lumina
Şi-a trimis muzica în exil
Să caute urmele de ecou.

Picassoniană

O zi şi o noapte
Te-am aşteptat
Să-ţi spun că,
În sfârşit,
Am înţeles ce înseamnă
Dâra aceea albastră
Care sfâşia tabloul din sufragerie.
Abia târziu
Am înţeles că n-avea nici un rost.
Tu plecaseşi.

Când plecaţi

Când plecaţi,
Să nu uitaţi ferestrele deschise...
O să iasă tot praful
Şi statuile de lemn ars
O să rămână dezgolite
Şi cărţile o să se foiescă
Nelinişţite.
Şi lumina s-ar putea furişa afară,
Momită de întuneric
Cu mere necoapte
Dar frumos mirositoare.
Ar rămâne nevăzută
Floarea de catifea
De pe colţul canapelei
Zgâriat dureros de pisici rătăcite.
Eu plec acum...
Voi mai puteţi rămâne,
Dar vă rog,
Când plecaţi
Nu uitaţi ferestrele deschise.
Scârţâitul uşii fi-va absorbit
De foşnitul stelelor
Eliberate de strânsorea exteriorului.
Vă rog, deci, insistent,
Nu lăsaţi ferestrele deschise.
Aş vrea să ştiu
Când ajung acasă.

Jumătatea fotogenică

Dragilor,
Azi dimineaţă am aflat
Ceea ce bănuiam de câteva zile.
Jumătatea aceea din mine
Care se putea reflecta în oglinzi
A plecat.
Probabil s-a plictisit de moarte
Sau, pur şi simplu, caută senzaţii tari.
Probabil, a privit frunzele
Până a simţit cum se afundă în pământ.
S-a strâmbat la câţiva copii
Şi a aruncat cu pietricele după vrăbii.
A zburat poticnit de pe înălţimi
Apărute spontan între şiruri de oameni,
A ciugulit ceva pe fugă,
Cu ochii la un nor în formă de măr.
La un moment dat, cu siguranţă,
I s-a făcut frică.
Sunt convins că n-a spus la nimeni
Şi a continuat să defileze băţoasă
Bătând un ritm de fanfară
Cu degetele mâinii stângi
În palma dreaptă.
Apoi a început să sară
Din umbră în umbră,
Ca într-un joc de război
Fără strategi.
Aşa cum o ştiu eu,
Acum doarme pe sub un pod
Sau bântuie pe sub streşini
Încercând să fugă de ploaie.
Aşa că, dragilor,
Dacă vreţi
Să mai faceţi poze cu mine,
Daţi-i bătaie
Şi căutati jumătatea aceea rebelă.
Altfel, veţi ieşi singuri în fotografii,
Atârnaţi caraghios cu mâna de aer.

Despre Crăciun

Stau ca un glob transparent
Din bradul de Crăciun,
Atârnat cu picioarele în sus
Între cer şi pământ,
Încercând să miros primul
Venirea zăpezii.
Sunete de clopoţei coboară diagonal,
Traversându-mă nevinovat.
Degetele desenează roşu
Zâmbete şi lacrimi ascunse după
Obloane de căsuţe încălzite,
Colinde vechi
Mă-nvârt orizontal,
Aducându-mi în ochiul stâng
Cele patru puncte cardinale
Iar în cel drept
Capetele spiralei
În care au intrat oamenii
În uitare.
În palme simt în acelaşi timp
Şi tristeţe şi bucurie.
Respiraţia mea încearcă să echilibreze
Mersul legănat al stelelor,
Purtătoare de torţe grăbite
La-ntâmpinare.
Las să curgă prin mine
Toate senzaţiile
Din faţa unei lumânări aprinse,
Singurul martor al aşteptării
Din pumnişorii strânşi
Ai copilului ascuns sub plapumă.
De data aceasta,
Nu pot simţi prea mult alb,
Aşternându-se lent între gând şi drum.
Privirea mea se presară, însă,
Peste oameni,
Încercând să le încălzească speranţele
Aşezate timid sub brad.

Centrifugare

Înfipt cu un gând gata să scape
În pământul abia dezmorţit
După iarnă,
Am început să mă rotesc,
Jucărie lipsită de strălucire
În mâinile unui copil plictisit.
Sentimentele au început
Să se scurgă în spirală,
Drumuri fără sfârşit
Între paşii şi ochii mei.
Din cauza monotoniei cromatice,
Am avut, pentru o secundă,
Strania senzaţie că eu stau
Şi lumea se învârte,
Împresurându-mă cu o grijă
Demnă de un fluture
Pe cale de dispariţie.
O durere m-a străbătut vertical,
Aşa cum poate naşte
Doar strania încercare de a comunica
Dintre cer şi pământ.
Am deschis ochii la timp
Să surprind fuga ideilor mele,
Ca cioburi aruncate de rotaţie
Într-o ploaie simetrică.
Imaginaţi-vă ce joc de lumini a ieşit
Din îmbrăţişarea curgerii în spirală
Şi explozia flămândă de reflexii.
Universul meu monoaxial
S-a umplut brusc de frumos.

Din plictiseală

Plictisite,
După o prea lungă tentativă de înţelegere
A straniei legături gând-cuvânt,
Uşor agasate
De albia secată ce le desparte
Şi atrase de speranţa
Miracolului de pe celălalt ţărm,
Emisferele mele,
Stânga şi dreapta,
Au decis, ad-hoc,
Să se cunoască mai bine.
Nepriceputele,
S-au aruncat, pur şi simplu,
Una spre alta,
Cu o cutremurătoare
Lipsă de cunoştinte elementare de fizică.
Mii de cioburi din mine s-au împrăştiat,
Sub ochii mei îngroziţi
Şi, evident, neputincioşi,
Pavând toate drumurile
Care porneau din mine,
Indiferent de calitatea destinaţiei,
Cu stranii reflexii ale lumii din jur.
Eu am rămas să plutesc,
Brusc eliberat de dileme,
Între cele două oglinzi albastre,
Mult prea răbdătoare.

Lacrimi orizontale

O lacrimă,
Alunecând orizontal
Pe un deget,
Arată punctul de lumină
Evadat din chingi chinuite.
Trecuturile se străduie,
Spasmodic,
Să se transforme în ţărână.
Un tren îndepărtat
Ajută muntele să se scuture,
Ape prăbuşindu-se în văi nepregătite.
Strecor privirea
Printre ochii aliniaţi
De-a lungul arătătorului.
Avidă de drumuri,
Senzaţia de aproape
Dă să irupă spre aerul rarefiat
Al tăcerii din mine.
Îmi canalizez durerea prin vene,
Ca un acid antiuitare.
Fragmente de sentimente se desprind
Şi se topesc fără să protesteze,
Uimite, mai degrabă,
De strălucirea împrăştiată peste orizont
De lumina prinsă din urmă
De lacrimă.

Millenium

O avea noul mileniu
Spaţiu suficient
În suflet
Pentru a cuprinde
Toate durerile
Şi speranţele neîmplinite
Ale celor ce-au trecut prin noi?

Cu spatele la pământ

Cu spatele la pământ,
Simt prin cămaşă
Firele de iarbă uscându-se.
Sub omoplatul stâng
O grămăjoară de ţărână
Mă face atent
La respiraţia lutului
Din care se vor face vase pentru cenuşă.
Prin degete ţâşnesc rădăcini subţiri
Ca un vis într-o noapte cu mulţi greieri.
Simt gustul negru
Urcând şerpuit spre buze
Şi-aud, în depărtare,
Pietre transformându-se în nisip.
Nordul a devenit
Una dintre acele senzaţii
Cu care trebuie să trăieşti,
Chiar dacă nu poţi pune degetul pe ea.
Undeva, dincolo
De marginea căldurii mele
Aşternute ca o zăpadă de aprilie,
Se zbate să curgă un ochi de apă,
Rămăşiţă credulă a marii glaciaţiuni.
Deschid ochii
Şi cerul se decide, în sfârşit,
Să ne îmbrăţişeze.

Vin la tine

Ce faci diseară?
Ai vrea să vin la tine neanunţat,
În mână
Cu un fascicol de priviri blânde,
Mirosind a mare?
Să mă întâmpini,
Aşteptând surprinsă după uşă,
Cu schiţa unei fericiri pregătite
Pentru lansarea la apă.
Ne vom vedea
Şi fericirea se va preface în noi,
Ascunzându-se în mângâieri
De vânt tomnatec,
Ca o perdea trasă circular
Pentru a ne feri de ceilalţi.
Eu voi fi un crâmpei de lemn de vioară
Iar tu, o aşchie de fildeş
Dintr-un posibil pian
Al nocturnelor noastre.
Vom uita cine suntem
Şi ne vom aminti unul de celălalt
În fiecare clipă.
Mă vei pofti să intru
Şi eu te voi ruga să ieşi,
Ca într-un joc oval,
Cu bătăi de inimă gravitând
Asurzitor
În jurul tăcerii dintre noi.
Îţi voi presăra urme de nopţi albe în păr
Iar tu mă vei învăţa să construiesc
Din praf de stele,
Castele în care să se ascundă
Transparenţa cerului nehotărât.
Ne vom schimba răsuflările între ele
Încercând să le pierdem urma...
Vom râde ca şi când prin nervii noştri
Ar circula cu viteză
Amintiri de la coadă la cap.

Ce faci diseară?
Nu ţi-am spus nimic despre lună...

Stau şi mă prefac

Dacă mi-aş aminti
Cum să mângâi frunzele
Scăpate de povara paşilor tăi,
Ţi-aş cânta cel mai frumos
Vals de toamnă.
Dar aşa,
Stau şi mă prefac,
În faţa unui foc străveziu,
Că nu mi-e frig.

Cioburi

Mii de oglinzi lucesc în beznă,
Lumina, spartă-n bucăţi colţuroase,
Stă atârnată multe vieţi,
Trăite pe repede înainte,
Exact în dreptul ochilor mei.
Fac un pas, o dată pe muchia scândurii
Şi o dată în miezul ei,
Cu degetele ca nişte harpoane
Flămânde de balene albe.
Privirea se prăbuşeşte,
Odată cu lumina,
Undeva între ultimul şi viitorul semn
În ţărâna aşternută de tăcere
Pe drumul cel mai scurt
Dintre uşă şi fereastră.
Umbra mea se ridică-n genunchi
Şi încearcă să cuprindă cu braţele
Fisura provocată în întuneric
De cădere.
Apoi, o nouă bucată se desprinde
De mirajul oglinzii
Şi se aşează liniştită
În dreptul ochilor mei.
Şi iar mi se prăbuşeşte privirea,
Şi-apare o nouă fisură
Pe care trebuie s-o îmbrăţişez,
Dimineaţa mă găseşte mereu
Cu degetele chircite în aerul jilav,
Încercând să păstrez,
Câteva secunde în plus,
Bucata de lumină
Care supravieţuise căderii.

M-ai învăţat

Să scot peştii cu mâna
Din râuri grăbite
M-ai pregătit,
Cum să alung norii cei negri
Cu arcul,
Mi-ai arătat.
Lumea cea contorsionată
În ochii din oglindă
Ai surprins-o
Şi zâmbetele crispate
M-ai făcut să le simt
Între doi paşi apăsaţi
Pe tâmple.
Să prind lumina
Strecurată abil
Între degetele strânse
Pe mânerul scutului de aramă
M-ai învăţat.
Mirosul şi sunetul mării
Certate cu ţărmul
M-ai ajutat să simt
Pe vârful limbii.
Şi oamenii mi i-ai dat
Împreună cu instrucţiunile de folosire,
Tot tu le-ai lipit eticheta
Pe care scrie:
Iubeşte-i!
Şi m-ai ajutat să citesc.
Nu mi-ai arătat, însă,
Cum să mă nasc
Pentru a mă putea bucura
De toate acestea.

Afluenţi

Strângeţi rândurile,
Orfani ai lumilor dinnăuntru,
Alunecaţi spre capătul
Unicului lucru care vă uneşte:
Marea prăpastie.
Confluiţi,
Haotic, dacă atât se poate,
Într-o imitaţie de torent,
Ca o rană necicatrizată.
Atingeţi-vă degetele des
Ca să ştiţi mereu încotro mergeţi.
Desprindeţi fiecare părere de rău
Şi lăsaţi-o să atârne nevolnică
În bătaia vântului.
Miile de foşnete vor marca
Celălalt capăt de drum,
Cel plin de statui de sare.
Târâţi-vă, rostogoliţi-vă,
Dacă e nevoie,
Căutaţi-vă privirile în ochii celor
Din faţa voastră
Şi trasaţi cu sânge marcajele
Pentru cei ce vor veni.
Scoateţi din dârele lăsate de paşi
Fiecare umbră, fiecare petec de ceaţă,
Şi puneţi-le în pungi de plastic.
La ieşire, în stânga,
O să vă aştept.
Dar, vă rog,
Străduiţi-vă ca, măcar de data asta,
Să deveniţi, împreună,
Un banal sentiment.

Vis

Doamne, ce dimineaţă minunată!
Iar m-am visat în pădure.
Eram ultima frunză
Plutind.

Ghiauri

Iar aţi pârjolit totul
În faţa mea.
Iar trebuie să îndur iluzii şi tăcere,
Singurătate şi frică,
Pentru a ajunge la voi,
Ghiaurilor!

Albie arzând

Aseară am privit prin foc.
Mi-am făcut ochii pâlnie
Şi am strigat priviri spre celălalt mal.
Apa curgea arzând,
Ca un şarpe strălucind paşnic
În bătaia soarelui.
Cu degetele făcând pârtie
Cuvintelor mele,
Mi-am ars spărturi de trăiri,
Artificii incolore
Marcând sfârşitul de drum.
Flăcările înotau de la un ţărm la altul
Ducând mirosul septic
De la un om la altul.
Punţile se purificau pe rând,
Lăsând să cadă
Pe treptele scărilor interioare
Bucăţi arzând de eşecuri inutile.
Aerul colorat intens în roşu
S-a lichefiat brusc,
Iar corpurile noastre,
Agăţate cu diperare de mâini,
Au alunecat încet spre albia de foc.
Nu ştiam că pot arde
Atâtea straturi din noi,
Fără să se termine
Magma asta ciudat de fluidă
Din care suntem făcuţi.
Râul-rug a reuşit să le ducă,
Vărsându-se troznind,
În adâncul mării.
Seminţele de lut
Rămase din noi
S-au învelit reciproc
Şi aşteaptă semnalul
Pentru noul ciclu uman.

Poluare

Cuvinte,
Ca ploaia acidă,
Zgârie inima
Lăsată pe pământ,
Sub cerul acesta de fum.
Rădăcinile nu mai au suficient sânge,
Venele se usucă,
Plecându-se.
Bătăi confuze,
În contratimp,
Lumină pâlpâitoare,
Rătăcită prin iarbă.
Miros de iarnă,
Pietrificări,
Senzaţie de trecut.
Alibi pentru absenţă,
Înălţimi lipsite de risc,
Mare roşie,
Întinsă ca o perdea
Peste orizont.
S-a luminat?

Restul îl fac eu

Veniţi şi luaţi-mă
De pe această piatră,
Mai tăcută decât soarta
Celor care cred în ea,
De la această margine de drum,
Prea departe de sora ei paralelă,
De sub acest copac,
Preocupat mai mult de umbra lui,
Dezlipiţi-mi tălpile
De pe acest praf
Care a luat locul cărării,
Scoteţi-mi privirile
Din acele găuri negre
În care lumina şi timpul
Se întrec în a dispărea,
Nu mai staţi cu mâinile încrucişate
Şi cu zâmbetul acela de dispreţ pe faţă,
Ca şi când aş cerşi.
Nu-i adevărat,
Chiar dacă inima mea a căpătat în timp
Forma unei mâini întinse.
Liniştiţi-vă !
Nu vă cer decât să mă luaţi de aici.
Restul îl fac eu.

Ochi-ferestre

Ochii tăi,
Ferestre prin care văd,
Unduindu-se,
Lanul de grâu
Crescut în adâncul inimii mele.
Soarele se plimbă razant,
Nu e linişte,
Vântul poartă şoapte de greieri,
De la un orizont la altul.
Râsul tău aleargă,
Plete prinzându-se în spice,
Lumina se strecoară albastru şi roşu
Printre mirosuri de amintiri.
Îmi vine să cânt,
Întind mâna şi prind un fluture speriat,
Poveştile, calde ca o pâine,
Se ridică transparent din pământ,
Lichefiind distanţa
Dintre privirile noastre.
Chemi stelele să poleiască noaptea,
Sosită în vârful picioarelor.
Luna se aşează paralel cu noi,
Corpuri îngropate în marea aurie,
Fluxuri şi refluxuri
Ne împresoară.
Ai simţit?
Pe undeva, pe aproape,
Trece vara!

Gerunziu

Ploaie sărutând buzele crăpate
Ale pământului,
Briză descreţind învălurata mare,
Frunze căzând ofrandă
Pe nisipul oprit din drum,
Drumuri înmugurind
La capăt de trepte din lemn de stejar,
Lumina dezascunzându-se din umbre,
Ideile căpătând străluciri sferice,
Delicată pagină goală
Mulţumind pădurii,
Zâmbetul spărgând
Bariera sonică,
Degetul încercând albastrul,
Privirile odihnindu-se iar în ochi,
Cineva are nevoie de mine.

Frig

Din mijlocul lacrimii
A încolţit un stejar.
Am ajuns în vârful lui la timp
Pentru a vedea lucirile de topor
Mângâind degetele oamenilor.
Cuiva, departe, îi e frig.

Lecţie de viaţă

Iar şi iar,
Mă las dus de lângă
Trupul acesta de copac
Întins între două imaginare maluri.
Apuc să-l sar de două ori
Apoi privirea aleargă spre stânga
La floarea din fir plăpând de iarbă
Şi aripă de fluture deschisă spre lumină.
Degetelor le scapă ideea
Şi improvizează o plasă de mătase.
Cu ochii fac linişte
Şi cu palma dreaptă
Încăuşez soarele.
Tălpile mele plutesc enigmatic,
Ca într-o Odisee fără frânghii,
Simt cum aerul se subţiază
Şi văd deja cerul prin aripă.
Aici şi acolo devin totuna.
Strănut.
Ce miros de dimineaţă !
Firul de iarbă se leagănă stingher,
Eliberat brusc
    de povara responsabilităţii.
Dintr-o dată alerg.
Uit şi scap soarele din mână.
Culorile se dizolvă-n lumină.
Până seara am căutat drumul înapoi.
Iar şi iar...
Venisem să ţin o lecţie despre viaţă.

Când scriu

Mă simt împăcat când scriu
Ca şi cum,
Din subiectul durerilor mele,
Aş deveni translatorul lor.
Cineva mă obligă, însă,
Să le trăiesc mai întâi.

Icarus

Să presupunem că aş putea zbura.
Ar trebui să mă botez,
În baie de soare,
Icarus,
În timp ce voi aţi sta
Cu mâinile la ochi,
Ferindu-vă de aşchiile topite
Ale prăbuşirii mele?

Serile mele

Toate serile mele
Încap, îngrămădite,
În spaţiul dintre piciorul lămpii
Şi umbra franjurată,
Aruncată confuz
Pe un colţ de noptieră.
Un miros dulce-acrişor
De tulpini de trandafir
Zdrobite sub drumuri făcute în grabă
De teama beznei,
Intră furişat prin fereastra
Abandonată deschisă,
Ca o albie văduvită de râuri.
Câteodată, mirosul se schimbă
Cu un zgomot de ploaie
Îndepărtată.
Degetele mele se sprijină pe rând
De colţurile îngălbenite
Ale coperţii unei cărţi
Speriate de singurătate.
Din când în când
O privire alunecă blând
Spre tavan şi-napoi.
Scapă un gând şi nu-l mai pot prinde.
Descopăr plăcerea de a fredona
O melodie
Pe jumătate improvizată.
De multe ori adorm cu un sunet
În colţul buzei,
Dar mă trezesc
De prea multă linişte.
A fugit iar seara.

Noapte

Zgomot de sticlă spartă,
Haite de câini lătrând
Tomberoane căscate,
Oameni cu ochii închişi
Aruncând învelitori de paşi
În întuneric,
Troznet de ferestre
Închise pe dinăuntru,
O umbră se-ascunde de lună
Între frunze speriate.
Sunt eu,
Căutându-mi rostul.

Labirint

Ziduri concentrice,
Cărămizi încă umede
Umplând porţi
Devenite inutile
Sau periculoase.
Umbre de Minotaur
Alunecă cu disperare
În toate direcţiile.
Fugind după ele
Te-mpiedici de fire de-ariadnă,
Întinse la-ntâmplare
Ca o plasă în care,
Ameţit de prea multă lumină,
Un fluture albastru
Va cădea ca-ntr-o ieşire
Neaşteptată.
Ce mai zgomot
De vânt rătăcind
Prin cotloane!
Praf de cărbune,
Răspândit din scrieri frânte
Pe colţuri de zid,
Dănţuie vertical.
Bucăţele de lemn
Îţi sfâşie genunchii,
Nici altare, nici ofrande,
Degetele tale scurmând după ceară.
N-ai să scapi niciodată.
Adormi şi visezi că zbori.
Niciodată.

Albie

Eu şi tu,
Ca două ţărmuri.
Undeva, suficient de profund,
Mâinile noastre,
Împletite,
Susţin greutatea
Distanţei dintre noi.

Neîntreg rămân

Mi-e atât de dor,
Uneori,
Încât cavitatea din piept
Se contractă spasmodic.
Aş vrea să m-ajut cu palmele
Să respir.
Deşi îl gonesc
De ce-ul se-nvârte obsesiv
Prin mine.
Întind mâna spre telefon
Şi-o las să se răzgândească.
O secundă aş fi vrut să mă mint.
Sau să m-ajute cineva.
Mi-e dor de lipsa distanţei
Dintre noi.
Aş vrea şi mă tem de cuvinte.
Cum aş putea să mă despart
De clipele-n care credeam?
Probabil că pomii
Nu suferă când îşi smulg
Rădăcinile.
Doar pământul rămâne
O neagră rană deschisă.
Oare, dacă aş înţelege,
M-aş linişti?
Mă-nvârt prin odaie
Căutând un pic de căldură.
Aş vrea să adorm
Şi să mă trezesc vindecat.
Sau aş vrea să stau treaz
Şi s-aştept?
De ce vă rupeţi din mine?
Neîntreg rămân
Cu neputincioase
Sentimente.
Mi-e dor
De tine
Şi de fiecare dintre voi.

Ninsoare de îngeri

Ninsoare de îngeri
Se cerne uşor
Peste palme mirate.
Trenuri se-ntorc
În gări pustii.
Lumina pleacă şi vine
Cât să descoperi
Pata rotundă
De pământ fierbinte
De la picioarele tale.
Parcă o primăvară albă
Înfloreşte pe braţe.
Îmi afund privirile
În depărtări
Pe care le prind, apoi, zălog,
În spatele pleoapelor.
Totul devine un aici
Atât de viu
Încât simţi nevoia
Să te odihneşti.
Ninsoare de îngeri
Dezgheaţă zările
Şi aerul se umple
De miresme de vise de câmp.
Aş alerga dacă n-aş pluti,
Cu o mână mă ţin de munţi
Şi cu cealaltă croiesc drumuri
Prin nori.
În atâta linişte
Mă simt întrupat.

Orizont

Mă-ntind peste zare şi-aştept
O rotaţie completă să treacă
Prin mine.
Din zi şi din noapte
Fac hrană de degete lungi,
Frământând secunde stropite cu ploi.
Tac şi fiece rază de lună
Se reflectă în mine,
Lovindu-se apoi dureros
De pământ
În cercuri concentrice.
Vorbesc
Şi sunetele se-aleargă prin cer,
Spărgând bariere din oameni ce dorm.
Copacii i-aplec spre ferestre
Şi bat,
Din ochiul stâng îmi plâng dimineaţa
Şi-o strecor pe sub uşi.
Cu frunze-mi acopăr privirea
Şi simt cum paşii refac,
Ezitant,
Un drum între voi.

Catastrofa

Catastrofală cădere,
Anunţa bobul de mazăre
Atârnat de un fir de păianjen
Din colţul stâng al camerei.
Catastrofală durere,
Gândi păianjenul
Îndreptându-se legănat spre
Concentricul centru.
La piciorul peretelui,
Cel singur în care se mai sprijinea
Tencuiala scorojită,
Păstaia dormea,
Ca după un cutremur
De mare adâncime.
Rămăşiţa de raţiune,
Ascunsă măiastru
Între faldurile suferinţei,
Întrebă stupid:
Ce caută, dom'le, acolo sus?

Ploaie

Iar plouă-n cetate
Zgomote stranii adorm copiii speriaţi,
Praful se zbate
Ca o hoardă de ciute
Alergate de mii de frici transparente.
Casele se-ncovoaie docile
Şi flacăra pâlpâie-n felinare,
Ferestrele se strâng sub streşini
Brusc apăsate de greutăţi fără formă.
Lumina se strecoară,
Împărţită-n umbre subţiri,
Colţuri de scări neşlefuite
Reuşesc să strălucească fugar.
Câte-un strigăt slab
Provoacă concentricele cercuri
În petele de apă adunate la sfadă
Între trotuare.
Mai cade-o câte-o frunză
Părăsită pe ram,
I s-a furat zborul şi i s-a lăsat prăbuşirea
Durerea naşte mici fuioare
Care se încolăcesc
În jurul unui fir de vânt.
Doar pământul de la piciorul copacului
Văduvit de aripi
Va dormi liniştit.
A reuşit, în sfârşit,
Să reflecte luna.

Drumuri din mine

Cândva, drumul pornea din mine,
De la poalele mele,
Ca o prelungire a sufletului meu,
Prea plin de voi pentru a mai încăpea
Într-o temniţă pe care nu mi-am dorit-o.
De câte ori strig
Vălătuci de praf se încaieră în drum,
Alunecându-mi privirea
Spre intersecţii imaginare.
Multe vieţi petrecute pentru a alege
Între drumuri
    care nu se intersectează Niciodată.
La un moment dat,
Drumul trecea prin mine.
Eram ca un tunel
    ce străjuia trecerea Între lumi,
Între ieri şi mâine.
Convoaie se pierdeau
    în întunericul Înăuntrului meu.
Niciodată nu aflam
Dacă ajungeau dincolo.
Apoi a venit un timp în care tălpile mele
Se pierdeau în mijlocul drumului,
Devenit prea mare
Pentru fiinţa mea părăsită
De credinţa-n mine.
Înghiţeam praful
Care nu mă mai lăsa să strig.
Îmi luaseră şi iluzia intersecţiilor
În care aş fi putut să aleg.
Acum mă încaier pe drum
Ca să pot da trup strigării
Celui ce mai are
Izvor de drum în suflet.

Linişte

E atât de linişte,
Că-mi aud cuvintele
Şoptindu-mă.

Statui-intersecţii

Privirea alunecă precaută
Spre soclul umezit de ploaie,
Ochiul încastrat în coloana de bazalt
Se zbate să scape
Ca să se poată închide,
Reflexele drumului
Orbesc din când în când mirarea
Şi totul devine rotund,
Ca un capăt de cerc
Rămas fără băţul copilului ştrengar.
Nu mă întreba de unde ştiu
Câteodată simt, pur şi simplu.
Chiar dacă arcul pe care-l sprijinea
    Coloana ochiului meu
S-a prăbuşit de mult,
Sfărâmând oştile venite să mă salveze,
Privirea mi-a rămas ca şi cum
Ar mai fi ceva de aşteptat.
În intersecţia aceasta de drumuri
A rămas
O umbră de mine,
Pendulând între bordurile înălţate
    Împotriva inundaţiilor.
Nici praful nu mă iartă.
Se scutură de mine
Şi umbra fuge speriată
Spre soclul ochiului meu...
Cine i-a spus că trebuie să vadă?
Şi se întoarce, plină de vinovăţie,
Dar drumul n-o iartă
Şi-o trimite mereu înspre nicăieri,
Ca să-mi ispăşească durerile.
Ochiul meu şi umbra mea,
Niciodată capabili de reconstrucţie.
Privirea mea şi coloana mea,
Niciodată în stare de supravieţuire.

Încerc să mă bucur

Singur şi treaz,
După atâta vreme,
Ca un nisip
Ce îşi vede strângându-se
Grăunţele
Pe marginea unui puţ
Ruginit de mare.
Fiecare grăunte se teme,
Fiecare trezire o simt toţi.
Un aer pluteşte uşor
Ca să nu ne strice plăcerea,
Un soare apune
Ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.
Trezirea într-un asfinţit...
Singurătatea la marginea unei mări.
Abrutizate idei aleargă dezlânat,
Ciopârţite de deschiderea
Mult prea bruscă
A ochilor.
Nu înţeleg mai nimic.
Întâi simt
Ca şi cum inima
N-ar mai pompa sânge
Ci zeamă de suflet.
Apoi simt deşteptarea
Ca pe un şarpe mult prea abil,
Singur şi treaz.
Sunt cu spatele la cer
Şi încerc să mă bucur.

Nu-i aşa, domnule?

Nu-i aşa domnule
Că te doare genunchiul
Cu care împungi acum ţărâna?
Mai ţi-aduci aminte
Cum îmi frângeai umerii
Cu cuvintele tale
Aruncate din goana spre nicăieri?
Nu-i aşa domnule
Că ai uitat
Frica din ochii mei
Fixaţi cu ura din tine?
Dar tălpile acelea
Care frământau în fiecare zi
Trăirile mele
Le mai simţi?
Domnule, nu te cred...
Stau şi te privesc
Plin de compasiune
Din acest colţ de oglindă
Rămas, ca prin minune, atârnat de perete.

Pointilism

Milioane de puncte
Descoperiseră trecerea secretă
Dinspre creier spre înafară.
Sfâşiară irisul,
În goana lor disperată spre libertate,
Şi albastrul se scurse înspumat
Pe ridurile ascunse în obraz.
Milioane de puncte erupseră
Ca o idee ţinută prea strâns
De frici înnăscute
Şi sparseră
Toate oglinzile-ntâlnite în cale.
Disperat,
Simţea cum i se scurg amintirile
Răsăritului acela de soare,
Omul,
Cu mâinile întinse,
Începu să alerge în cerc,
Fărâmiţând cu picioarele
Cioburile însângerate.
Punctele, ca un roi uriaş de albine
Rămase fără venin
Se dispersară rapid în aerul rarefiat
Împins cu putere de gemetele omului.
Mintea lui
Începuse să se lichefieze
Şi el căuta disperat să prindă
Cu celelalte simţuri
Punctele rămase în urmă,
Din milă sau din obişnuinţă.

Cu nedrag, despre trotuare

Trotuarele acestea obraznice
Mă stresează sub tălpi,
Se încolăcesc sfidătoare
Pe clădiri cenuşii,
Indiferente la intimităţi fandosite.
Trotuare insipide
Enervante ca o ploaie
Ce nu se mai termină,
Trotuare obositoare
Simţindu-ţi picioarele
    nevoite să trăiască.
Din fabricaţie
Au fost dotate cu suficient spaţiu
Pentru ca oamenii să aibă senzaţia
Că pot merge unii lângă ceilalţi.
Dus, întors...
Ce mai contează?
Te întorci cu spatele
Şi-o iei de la început.
Trotuarul te va însoţi ascultător
Şi fidel, ca o conştiinţă prea dorită.
În orice moment
Trotuarul e gata să te convingă
Că alegerea ta e cea bună.
O viaţă pe trotuar
Secretele tale dorinţe se-mplinesc.
Mergi sau stai,
Te întorci sau continui,
Vei avea întotdeauna şansa să ajungi
De unde-ai plecat.
Cine o să observe,
În preocuparea exclusivă de a se păstra
Între limitele generoase ale trotuarului,
Că nu facem decât să trecem unii
Pe lângă alţii?

Viziune

În genunchi aşezat,
Mi-am pus ochiul stâng în palma
Rezemată de iluzia unei dune de nisip
Văduvit de fiorii unei furtuni
Prea îndepărtate.
Graniţa dintre apă şi pământ
S-a umplut imediat
De privirea mea ciungă,
Ca de o curiozitate prost administrată.
Irisul meu a început să pulseze
În ritm de inimi plecate de mult de acasă.
Fiecare lacrimă a celor
Din mijlocul albastrului
Se scurgea din colţul ochiului
Direct pe un sentiment de teamă,
Înmuindu-l ca pe un drapel
Uitat după paradă.
Senzaţia de du-te-vino
Mi-a transformat ideile
În frunze încăpăţânate
Care-şi caută creanga,
A cărei umbră
Nu mai mângâie de mult valurile.
Aflînd că ochiul meu a poposit pe mal,
Mii de culori au defilat gălăgioase,
Sperând într-o privire care să le
Povestească celorlalţi.
Când a irupt noaptea
Între cele două oglinzi
Nefiresc de paralele,
Am închis pumnul mulţumit.
Apucasem să păstrez pe retină
Câteva urme de paşi
Grăbiţi.

Revin mereu la porţi

Atunci când îmi plec simţirea
În faţa memoriei,
Se nasc monştri care-mi chinuie nopţile.
Abandonul drumurilor mele
M-a dus în lumi atât de contorsionate
Încât legile trebuie citite
De la capătul din urmă.
Mă obligă mereu,
Tăcerea din faţa porţilor,
Să revăd sunetele trecutului meu.
Uneori le recunosc,
Şi durerea revine ca un ecou
Într-o peşteră mult prea mare
Ce se umple mereu şi mereu
Cu oameni care n-au putut fi.
Alteori îmi vine să le simt
Dar uit de ce mă aflu acolo
Şi lumina mă întoarce mereu,
Ca într-un joc ranchiunos,
La capătul dintâi al drumului.
Şi din nou mă târăsc până la porţi
Ale căror praguri nu se lasă trecute.
Să renunţ la drum?
Privesc mereu în urmă
Şi găsesc fire de praf
Aşezate cu grijă de mine
Într-un oarecare moment,
La intersecţii supărate
Ca noduri gordiene
Tăiate împotriva voinţei lor.
Revin mereu la porţi
Şi niciodată nu mă satur
Să privesc prin crăpătura lor,
Condamnat la pendulări
Între graniţe de sunete şi praf.

Prietenul necunoscut

Cine s-ar mai putea lua
După miros de durere,
Umplând urme de paşi în plecare,
Cine ar mai căuta nordul
După stele înecate în ochi închişi,
Cine ar mai săpa după comori
Într-un pământ plin de rugină,
Cine ar mai avea curaj
Să ridice munţii cu mâna
Pentru a face loc râurilor să treacă,
Cine ar mai simţi doar cu palmele
Trezirea în mijlocul
    unei aureole boreale,
Cine ar mai strânge cozi de comete
Pentru a fi recunoscut,
Cine ar mai iubi atât de mult
Încât să ne ţină locul în viaţa aceasta,
Cine ar mai ierta nevinile
Cu care ne mândrim atât,
Cine s-ar mai desprinde în fâşii incolore
Pentru a bandaja cerul
Prin care au evadat
Toate sentimentele noastre,
Cine-şi mai aminteşte neştiutul cuvânt
Al încolţirii sâmburelui de om,
Cine ştie cel mai bine să mă-ntrupeze
Cu mine, atunci când mă găseşte Plângând
În deşertul unui singur şir de paşi?

Rămân

Aş irosi toate sentimentele
Încercând să uit
Drumul către cel mai depărtat om,
Ascuns chiar în ochiul meu stâng.
Aş orbecăi apoi printre statui de nisip,
Haotic risipite în urma mea,
Ca o mulţime de bile căzute din mâna
Unui copil prea obosit.
Aş cumpăra, în schimbul credinţei mele,
Un ciob de oglindă
În care să-mi admir liniştea.
Aş avea libertatea de a reconstitui
Orice copac
Din frunzele pe care mi le-ar păstra
Pământul.
Aş împărţi lumina pe ore şi zile
Pentru a-mi ajunge o viaţă şi jumătate
Iar ce rămâne aş lăsa unui muzeu
Al universului meu
Populat de străini.

Rămân.

Cu oglinzile-n spinare

Oameni căutând pe brânci
Umbra lunii în nisip,
Cu oglinzi grele-n spinare,
Ca cerul să nu-şi descopere limitele.
Scormonind cu degete de ceară,
Căzute dintr-un stol icaric,
Voinţă mică de găsire,
Castele se înalţă din plictiseală,
Se dărâmă din uitare.
Lumea se învârte liniştită,
Reflexe palide aruncă-n vid,
Coloane verticale căzute în dizgraţie
Unduiesc pete de-argint
şi departele acela
Crede în înţelesuri.
Pricepe vântul golul
şi se preface că-l umple.
Liniştea-i apasă,
Coatele şi genunchii
încep să transforme şanţurile în gropi,
Oglinzile-şi descoperă
Voluptatea îmbrăţişării
Ramelor de siliciu.
Luna-şi pierde definitiv umbrele
şi-şi descoperă doar reflexele,
întinse, ca o recompensă
A indiferenţei pământului,
Dincolo de graniţa mării.

Castelul bântuit

Poartă bătută de-un biet cerc de bronz,
Paşi alergând cu zgomot de piatră,
Aerul se-mpiedică ciudat de perdele,
Miroase a torţe şi a închisori de fum,
Ochii se pierd în mătăsuri grele
Atârnând pe pereţi,
Cu fir de aur albastru sau verde
Brodându-le.
Se prăbuşesc statui, mute şi resemnate,
Pipăiţi-vă întregul
Şi bucuraţi-vă.
Pielea-tapet se lichefiază
Şi se scurge pe podea,
Chipuri de oameni şi sfinţi, deopotrivă,
Se-ntind peste dale,
Îmbrăţişându-le,
Adoptându-le,
Crezându-le.
Stele, limbi de clopot,
Ne lovesc dinafară,
Geamurile se sparg
Şi se recompun,
Vitralii,
Întuneric colorat
Dăruindu-ne.
Coloanele se unduiesc, corzi de harfă
Brusc devenite,
Cântec de dragoste tristă
Se-aude,
În spatele uşilor ferecate
Se ghicesc dansuri ovale,
Despărţindu-ne,
Apropiindu-ne.
Planete fără ştiinţă de geometrie.
Miroase a iarbă exilată în colţuri,
Inorogi străvezii o caută
    cu ochii închişi,
Neatenţi aşezaţi,

Sângerăm,
Străpunşi în turniruri fără miză,
Ne sprijinim de-oglinzi,
Mări cu ţărmuri de-argint,
Unduiţi ne zărim,
Eu, şi-apoi tu, şi-apoi eu...
De-atâtea mii de ani
Jucându-ne de-a vii,
Râzând...
Speriem tăcerea din ceilalţi.

Banalul nostru cotidian

Maşini stresate de pietoni,
deşteptătoare albastre grăbite
ochiul stâng pare să vadă mai bine,
2 paşi în depărtare, în ce direcţie vrei,
scârţâie carusele cu frânele proaste,
o mângâiere de vânt
într-o cameră-nchisă,
unde mi-e cămaşa, ghinion,
paste cu smântână,
iar,
celular cu sunet strident, la alegere,
prostii,
televizorul face dungi, inutile,
filmul prost, oamenii se despart,
cărţile se dau în târg pe instincte,
oameni întrebare,
oameni absenţi, se lovesc între ei,
praf din paşi camuflează drumuri,
căldura dizolvă contururile,
    soarele supernovă,
te-am văzut, am uitat cine eşti,
serviciul, fum de ţigară
    umple distanţele,
ai pictat iar dungi albastre pe ferestre,
prizonierii luminii,
ce de cuvinte evadează,
apă, corăbii, doar plouă,
aş visa dar e iar dimineaţă,
priviri care ară pământul, ciulini,
vorbe despre haine, moda golului,
o frunză incredibil de verde,
pământul a uitat,
zâmbeşte un balon,
plânge Ileana Cosânzeana
internet plin de pseudonime,
conexiune cu tarif redus,
noapte, umbre, confuzie,
linişte,

noi,
banalul nostru cotidian
Habar n-ai despre ce vorbesc, nu?

Labirintul Eu

Eu şi labirintul meu
Suntem totuna.
Mă caut, uneori cu disperare,
Furişat gri
Pe lângă ziduri.
Strâng sentimente aruncate neglijent
Şi construiesc Ariadne.
Nepricepute mâini le creez,
Nu reuşesc să le-nvăţ să deşire
Mai mult de-o idee.
Din când în când
Dau drumul la Minotaur
Ca să-şi aducă aminte s-alerge.
Mă amuz
Schimbând mereu intrările
Şi privindu-l cum se agită caraghios
Să-şi găsească locul
În care se poate da important.
Evident că, dacă nu mă găseşte,
Se simte frustrat
Şi rumegă furios
Frunze de ceară.
Într-un fel, e modul lui
De a se răzbuna pe mine.
Trebuie iar să topesc lotul de sfinţi
Înşiraţi galben direct pe pământ.
Mă trezesc aruncat împreună cu ei
În cuptor
Şi mă surprind încercând să trişez.
Mă aşez pe crenel
Mă joc iar cu oglinda,
Imitaţie de pasăre şchioapă
Cu frică de soare.
Sigur că ştiu
Că n-am cum să zbor din mine
Dar pot face vizite şcolare
Sărind într-un picior
Din simţ în simţ.

Uneori îmi simt mâna stângă
Ca pe o părăginită aripă de est
În care zidurile au atâtea spărturi
Că praf şi apă
Se scurg direct de sub umăr
În urme de paşi
Ascunzându-le.

Univers neserios

Dacă universului i-ar fi fost necesar
    Zborul,
Ar fi găsit un mod de-a inventa
Aripi
Labirintului meu.
Dacă l-ar fi interesat noţiunea de
Distanţă,
M-ar fi folosit pentru măsurarea ei,
Rătăcindu-mă cu sinceritate
Prin toate colţurile lui
Rotunjite
Ca o jumătate de coajă de ou.
Dacă ar fi crezut în început,
Mi-ar fi sculptat ochii din cuvinte
Şi i-ar fi arătat cu mândrie
Tuturor cometelor surde.
Am învăţat uşor
Să curbez spaţiul
Şi aş fi putut împărţi calcule,
Cocoţat pe sateliţi singuratici,
Trecătorilor debusolaţi
Pentru a-şi găsi mai repede destinaţiile.
M-aş fi descurcat binişor
Şi cronometrând
Secundele dintre
Roşu şi albastru,
Atunci când se schimbă sensurile.
În principiu,
    universul ar fi putut fi mai Serios.
Iar eu aş fi putut fi mai întrupat
Şi nu doar presărat
Lumină
Peste infinitul dintre elipse.

Deşertul Vineri

lui Octavian Paler

Clopote cu limbi pline de nisip,
Bronz redus la strigăte răguşite,
Deşertul se-ntinde ridat
Imitând cu cinism albii
Pe care te-aştepţi să le vezi înviind
Şi speriind arheologi.
De departe, de sub aerul stâng,
Plouă cu flori de tei,
Straturi, straturi.
Poţi să nu te crezi,
Universul e creaţia
Dorinţei mele holografice
Din atâtea cioburi de oglinzi
Cerşetoare de paşi nestrăini.
Şi florile de tei pot năvăli, neinvitate,
Lăsându-se vânturate
De pretenţiile oricui
De realitate.
Chiar dacă ar exista legi,
Fata morgana, multiplicată,
Poate dansa dezlănţuită ciulandra,
Cu margarete în păr,
Ori de câte ori
Mă pot privi dincolo de orizont,
Acolo de unde vin întotdeauna
Nechemate
Furtunile,
Motiv de metafore ruginite
Şi de frici autoimpuse,
Ca şi când evadarea în deşert
Ar fi periculoasă.
E uşor să fereşti beduinii
Le-arăţi apusul
Şi-i laşi să sufere de frig,
A doua zi le dăruieşti un răsărit
Din colecţia ta particulară.

Inventez mirosuri de apă
Şi le dăruiesc rătăciţilor
Pentru un cerc
Sau o zi de Vineri.
Câteodată stau în mâini
Şi chem,
Mă amuză cum cad sunetele pe cer.

Bilete numai dus

Când râdeţi
Se despică negru pământul
Iar când plângeţi, alb.
Puneţi dungile acelea noncolorate
Una lângă cealaltă
Şi construiţi din palme
Trenuri fumegând.
Rotiţi lumea
Şi înfăşuraţi-o ca pe un ghem
Cu linii curbate.
Comprimaţi aerul
Ca şi când forţele de frecare n-ar conta,
Simplificaţi toate traseele
Şi eliminaţi cât mai multe
    din destinaţii.
De altfel,
    bipolaritatea aceasta cromatică
A redus universul
    la o dualitate agresivă.
Călătorind pe-o sferă
Indiferente au devenit dreapta şi stânga.
Vieţi trăite între peroane
Indecise,
Vieţi petrecute ascultând sunete sacadate
Dar atât de monotone,
Vieţi care au nevoie de poduri
Pentru a merge mai departe,
Doar idei de fugă
Şi de depărtare,
Oamenii,
Personaje mişcându-se caraghios
Prin ferestrele care se succed
Cinematografic.
Cuşete de lux,
Sau vagoane cu laviţe de lemn,
Fiecare decide în ce fel îşi trăieşte
Singurătatea călătorului
Cu bilet valabil numai dus.

Catalog rătăcit în muzeu

Mă-ncălzesc cu focuri eretice
Din rame de tablouri,
Grele, aurite, mirosind a vechi.
Cu pânzele îmi căptuşesc colorat
Albiile pe care voi curge
La sfârşitul metamorfozei mele.
Oameni agăţaţi de statui,
Amintirile prelingându-se
În picături casante
Până pe socluri ştirbite
De cărăuşi neatenţi.
Ridici şi pleci capul,
Paşii se succed automat,
Ca şi când n-ar trebui să poarte
Şi povara opritului,
Din când în când.
Draperii grele,
Acoperă crăpături necinstite,
Rană-n pereţii obosiţi
De atâtea priviri indiferente.
Mă umplu de sentimentele
Turiştilor cu bilet de intrare
Regulamentar.
Risipite necontrolat în falii de aer
Inspir idei disparate
Şi mă joc cu lumina din ochii lor.
Parcă mii de oglinzi
Scot oamenii la iveală.
...
Seara, se-nchid toate uşile
Şi peste măsuţa banală din colţ
Unde, strategic, m-a lăsat cineva,
Se lasă o linişte prăfuită.
Îmi strâng paginile la piept,
Plin sunt iar de reproduceri miniaturizate
Ale realităţii,
Devenită prin voinţă populară,
Artă.

De-a şamanul

Tresar la atingerea luminii,
Par un sălbatic rătăcit pe un drum,
Cu copacii în ochi
Şi cu mirosul de ploi în nări.
Schiţez dansul împlinirii unui râu
În ocean.
Descântec păpuşile de lut
Cu chipul meu,
Apoi le răsfir pe câmpuri
Cu maci,
Revărs degete
Peste starea mea de căutare,
Din flăcări simt gust
De stejar neîmpăcat,
Cu cercul răscroiesc lumea,
Înghesuind-o autoritar
Între graniţele imaginaţiei mele.
Plantez idei în riduri subţiri
Adâncite barbar în jurul privirilor
Goale,
Culeg cu dreapta prisosuri lunare,
Cu stânga macin colţuri de stele.
Sub zare e marea
C-o piatră îi tulbur nepăsarea,
Între cercuri mă recunosc
Nevindecat de voi.

Drumuri, râuri

Calc, paşi luminaţi din spate,
Apăs intersecţia dalelor
Ca şi când
Aş forţa o intrare,
Simt, picături desenează caroiaje ciudate
Prin praf.
Vin, pe margini de frunze se preling
Universuri prelungi,
Plec, trotuare prea apropiate
Şi coada-şoricelului mirosind a noapte,
Mă opresc, ocean aşteptând
Transfuzii prin estuare,
Respir, umedă fată morgana
Alergând de jur-împrejur,
Alint, iarbă cu verdele spălat
Sfidând pământul,
Doresc, imagini transparente
Plouă ca pentru potop,
Uit, sensul acesta
Mi s-a mai părut odată familiar,
Las, zarea se scufundă
Roşiatică sub rădăcini,
Primesc, ţărmul se simte
Doar un perete de piatră,
ştiu, stânga, dreapta,
Deasupra, dedesubt,
Merg mai departe,
Drumuri, râuri.

Grădina palmelor mele

Vă zăresc în palme,
Atât de bine mulaţi
Pe linia vieţii mele,
Încât nu mai ştiu
Care-i albia şi care râul.
Seara, dintre ridurile uneltelor
Cu care construiesc şi dărâm universuri,
Se ridică la cer
Senzaţii de oameni
Care visează.
M-am născut, probabil, cu voi acolo,
Şi-am crescut întrebându-mă
De ce, de fiecare dată
Când strâng pumnii,
Mi se preling lacrimi printre degete.
Uneori pot închide ochii
Şi, întinzând mâinile spre lumină,
Simt încheieturile
Devenind piloni de poduri.
Apăs palmele de pământ
Şi v-aud cum creşteţi
În scoarţe de stejari.
Între mine şi orice frunză uscată
Pe care vreau s-o mângâi
Staţi voi, mirosind puternic a primăvară.
Jumătate din anotimp vouă,
Jumătate mie,
Ca un măr pe care-l rupi în două
Cu mâinile goale
Şi-l împarţi la eve şi adami,
Pentru vina
De a iubi
Grădina palmelor mele.

Vioara

Atâtea sentimente şi idei
Care nu-şi mai găseau universul suficient
Îmi sculptau nesăţioase
Carnea de lemn
Încât m-am trezit într-o dimineaţă
Vioară cu corp lustruit de ploi sărate.
Formă stranie îmbrăcând
Spaţii rezonante,
Cu arcuiri tensionate
Pe sub care curgeau tăceri simfonice.
Când am descoperit,
Într-o seară neliniştită de mai,
Oamenii,
Mi-au crescut, fremătând,
Şi strunele.

Copacul altoit

Cu palmele lipite
Despic copacul în două.
Umbră ascuţită pe-o piatră,
Mă strecor înăuntru.
Rana se-nchide
Şi mâinile mele devin fibre transversale
Într-o lume circulară.
Cu degetele pipăi cuvintele nescrise
Şi compun în linişte simfonii de foşnete,
Atâtea veacuri îmi năvălesc în vene
Şi sângele se combină cu istoria.
Undeva, la capătul unui ram,
Se naşte o frunză.
Corpul îmi devine creangă
A acestui copac altoit
În prag de primăvară.
Sentimentele mele se culcă cuminţi
Lângă ideile mele,
Inele concentrice.
Mă deschid într-un nou univers,
Destinat, mai devreme sau mai târziu,
Focului.
Îmi rămâne un singur simţ,
Pulsând ca un secundar al anotimpurilor.
Treptat, preiau o parte
Din tensiunea arcuirii
    între cer şi pământ
Şi înfrunzesc albastru
La jumătatea drumului
Dintre lumină şi întuneric.

Mă presar pulbere de suflet

Cu talpa stângă
Apăsând o margine de drum
Şi cu dreapta alintând o strună de harfă,
Învechită ca şi senzaţia
De unitate a lucrurilor,
Stau ca un pod prea scurt
Pentru a uni universuri.
Un marş celtic îmi înfioară privirea
Ancorată lângă torţe
Care nu-şi ştiu rostul.
Am devenit o axă a unei lumi răsucite,
Soarele răsare la apus şi, inevitabil,
Apune la răsărit.
Prin praf se rostogoleşte o frunză,
M-aplec şi las cerul s-o plouă,
Copacii n-au încolţit niciodată
Din frunze,
Dar străină mi-e toamna
Atunci când în mine
Se naşte o boare de mai.
Curbez timpul
Şi mările se strâng în râuri,
Învolburate se rostogolesc
Sub palmele mele,
Izvoare odihnindu-se între degete.
Se loveşte de mine lumina
Şi, franjurat,
Deconspir vânturi care umplu circular
Golurile dintre oameni.
Mă presar
Pulbere de suflet
Peste flacăra altarului păgân
Care străjuieşte intrarea în oglindă.
Într-un târziu,
Când ziua a renunţat
La pretenţia de adevăr,
Noaptea a schimbat în tăcere vinovată
Lumile între ele,

Iar piciorul meu drept s-a trezit
Născând o margine de drum
Iar stângul?
Dansa...

Sub semnul potopului

Viaţa aceasta mi-o voi petrece,
Din ordine pe care nu pot să le discut,
Sub semnul potopului.
La-nceput m-a-ncântat libertatea
De a stabili mai multe puncte cardinale
Şi senzaţia că plutesc
În interiorul unei sfere.
Ba chiar şi liniştea
Părea că ascunde palate sufundate.
Eram stăpân pe distanţe şi pe timp
Iar lumina se năştea întotdeauna
Cu faţa la mine.
Dar acum mi-a trecut prin cap
Ideea curioasă că există undeva
Un punct fix
Care mă aşteaptă.
Şi-ncerc să uit
Dar e deja prea mult albastru.
Noaptea trece mai repede,
Numărând câte stele sunt între mine
Şi ceea ce stabilesc eu a fi ţărmul.
Dar ziua,
Când nu bate vântul
Nu mai ştiu în ce direcţie e cerul.
Oricât încerc să inventez orizonturi,
Mintea se-ncăpăţânează
Să construiască porturi.
Pe care, evident,
Nu le găsesc niciodată
La locul lor.
Mi se oferă nemărginirea
Iar eu, obosit,
Vreau să strâng pământul la piept,
Insulă în calea mării,
Doar atâta pot să fiu.

Potopul personal

Evadând,
Imediat după al 244-lea pas
Din mult prea zilnicul drum
Înspre pădurea de statui,
Am tras cu degetele un cerc în pământ,
Graniţă cu miros medieval
Între noile mele drumuri concentrice
Şi restul lumii
Pe care praful abia aştepta să se pună.
Brusc, au explodat izvoare
Îmbrăcând în curcubee mirate
Pereţii de tăcere
Pe care n-am ştiut niciodată
    să-i ocolesc.
S-au deschis de jur împrejur
Uşi boltite cu miros înşelător de tei
Şi apa s-a mulat în râuri orfane
Rupând în torente
Universul meu circular.
Prea străinele depărtări
S-au scufundat pe rând,
Iar imediatul a devenit
Insuportabil de strâmt...
Din aşchii de stări contradictorii
Mi-am înjghebat vapor fără catarg.
Mi-am aşezat corpul cruce pe punte
Şi mi-am imaginat că o să simt nordul.
Cu ochii inventând orizonturi
Aruncam cu mâna dreaptă
Frunze uitate de toamna nepunţilor mele
În buzunarul de la piept.
În Atlantide nerăbdătoare
Creşteau copaci,
Oglinzi ale străfundurilor noastre.
Ziua împărţeam lumina în secunde
Iar noaptea căutam cerul sub picioare.
Într-o dimineaţă,
M-am aplecat peste bord

Şi m-am recunoscut.
Din eu-l acela lichid
A irupt Araratul meu,
Plin de oameni
Care abia aşteaptă să le spun
Ce-ţi trebuie ca să-ţi poţi crea
Potopul personal.

Eu, în prag

Alerg în jurul uşii
Înfipte adânc în nisipul fierbinte.
Paşii mei omoară dune şi nasc şanţuri
Ochii mei se întorc iar şi iar
La vizorul prin care mă zăresc
Pe partea cealaltă.
Atât de repede construiesc cercuri
Încât cerul a renunţat să mă urmărească
Preferând spargerea uscată şi haotică
A norilor.
Chiar dacă fizica mă şicanează,
Murdărind nisipul cu umbre pătrate,
Iau lumina în palme şi-o mut
Dintr-o parte în alta,
Rotund,
Desenând un univers în spirală.
Se nasc furtuni din senin
Deschid uşa şi sar dincolo,
Cu spatele sprijinit de toc,
Cu o inimă înăuntru şi cu una afară,
Ascult tânguielile naturii
Cum zgârie lemnul.
Când se face linişte
O iau de la capăt
Alergând de jur-împrejur,
Nu las nici un drum care vine sau pleacă
Nefragmentat de ovalul paşilor mei.
N-are nimeni nici o şansă
Să treacă pe-aici,
Fără să mă găsească şi pe mine în prag.

O noapte ca oricare alta

Şi noaptea a venit din nou,
Ca de fiecare dată,
Rostogolindu-se
Peste marginea privirilor,
Ca un uriaş tăvălug elastic.
A umplut fiecare colţ
Cu răbdarea celui care
Are prea mult timp.
Umbrele s-au luptat curajoase
Până la ultima,
înghiţită chiar la piciorul teiului,
Unde se ascunsese.
Frunzele se agită speriate,
Mângâierea cea neagră şi rece
Le-aduce aminte de-nchisoarea
Dintre zile.
Să zboare nu pot, oricum,
Dar măcar nu s-ar simţi
Atât de departe de cer.
Printre ele se strecoară lumina blajină
A unui ochi de fereastră,
De cealaltă parte a drumului
Îmi închipui un om,
Stându-mi simetric,
Cu coatele pe pervaz,
Mirosind pământul
Care se pregăteşte să doarmă.
Îl simt arcuindu-şi sprâncenele a mirare:
De ce oare noaptea ţi-aduce aminte
De câte lucruri ai fi putut face?
Între două drumuri, între două opriri,
Între două simulări de iubire,
Între două oglindiri,
Între două lacrimi.
A închis ochii şi stă aşa,
Ascultându-se.
Oare, dacă ar ştii că exist,
De cealaltă parte a timpului,

Ar vrea să afle ce gândesc?

Cerşetori de ceilalţi

Cerşetori zdrenţuroşi
Cu mâini uscate
Întinse la-ntâmplare,
Ghemuiţi,
Ca prea puţine frunze să ne fie mormânt,
Ne-agităm privirile spre feţe-obosite
De trecători preocupaţi doar de distanţa
Dintre ei şi punctul fix
Spre care se-ndreaptă.
Nu irosim nici lacrimi, nici zâmbete,
Drumurile toate ne sunt străine.
Dacă pământul ne-ar recunoaşte,
Am creşte ca nişte mesteceni
Cu scoarţa pătată,
Din crengi foşnind rugi către ceilalţi.
Pendulând
Între graniţele noastre concentrice
Evadăm când şi când,
Târâţi de un vis
Pe care nu-l recunoaştem a veni din noi.
Ruşinaţi, ne ascundem în palme
Luminile ce se scurg din ochi,
Ca râuri ce-şi găsesc liniştea
într-un lac prăbuşit în adâncuri.
Dintr-o clipă întrupăm un cuvânt,
Cu teamă îl privim atingând ţărâna
Pentru ca, mai apoi,
Cu vântul sărăcit de origini
Să se-nalţe până la pavilioanele cerului,
Deschise în fiecare zi
În care voi vă aduceţi aminte
Că sunteţi oameni.
Şi cerem, fără să ne dăm seama,
Şi vrem, cu furie şi frică,
Şi aşteptăm,
Cu indiferenţă prost simulată,
Şi pretindem, cu drepturile de-a valma
Adunate pe chip,

Puternici zei
    ai cotidianului nostru uman,
Suntem singurii care,
Pentru doar o secundă trăită lângă noi,
Le dăruim bieţilor muritori,
În goană spre nicăieri,
Nemurirea,
Iubindu-i.

Arcuiesc distanţe false

Mii de cioburi pasu-mi sparge
Peste ceruri apăsând
Lung şi straniu strigăt plânge
Lângă drumuri prăfuite,
Goi copaci se strâng în braţe
Şi-albe frunze cad în noapte
Ploi de stele sperie luna
Inundând văzduhul moale.
Cu un ochi privesc spre inimi
Încercând să le aud
Vag bătând un ritm de viaţă
Printre mici statui de piatră
Aşezate-n mod haotic
Între mine şi-orizont.
Cu alt ochi zăresc durerea
Cum se scurge pe pământ
Printre umbre lungi şi mute
Strâns legate de picioare
Incapabile de drum.
Întind mâinile spre oameni
Arcuind distanţe false
Poduri nasc în miez de suflet
Peste frici ascunse-n golul
Ramelor strâmbe de-oglinzi.
Între noi nu-ncap cuvinte
Numai lacrimi prea sărate
Rod canale pentru râuri
Pregătite de potop.
Învăţa-vom iar să mergem
De la noi la noi, spre noi
    şi-apoi în noi,
Ne vom recunoaşte iarăşi
După modul nostru unic
De-a iubi şi de-a uita.

Strigă-mă, ca şi când

Strigă-mă,
Ca şi când m-aş ascunde
După fiecare colţ
Al labirintului,
Strigă-mă,
Ca şi când aş putea fi
Şi în stânga şi în dreapta ta
În acelaşi timp,
Strigă-mă,
Ca şi când aş putea răspunde
Mai înainte de a te auzi.
Vreau să simt sunetele
Spărgând aerul în cioburi
Dornice de pământ.
Se vor naşte, astfel, drumuri
Nepăşite.
Strigă-mă,
Ca şi când, la un moment dat,
L-aş putea găsi pe cel către tine.

În căuşuri

Mâna dreaptă
Uitată aseară pe pervaz
Umezită de ploaia
Rămăşiţelor de potop.
Iar mâna stângă
Adormită învelită în lut
Strecurată sub rădăcinile unui copac
Mai bătrân decât pământul
Din care a crescut.
În zori, degetele se caută somnoroase
Frământându-se
Nasc adami şi eve gata de cucerirea
Universurilor concentrice
Ale pietrei aruncate
În mijlocul văzduhului.
Falangă după falangă după falangă
Lasă urme de paşi în poduri de palmă
Arcuite peste dimineţi plăpânde.
Simt totul ca pe o sferă
Plină până la refuz de linişte
Pe care alunecă
Gândurile şi senzaţiile mele
Amestecându-se, completându-se,
Întrupându-se
În căuşuri de lut,
În căuşuri de apă.

Străină vară

Străină vară ne luceşte în ochi,
Ciulini singuratici
Împresuraţi de mirosuri necunoscute.
Maci ai propriilor noastre câmpii
Ne risipim petalele
În râuri topite de pământ,
Fete Morgana aleargă cu tălpile goale
Peste trupurile noastre răstignite
În spice cuminţi.
Norii ne tulbură cerul
Agitând zările,
Ca şi cum copacii
Ar fi început toţi deodată
Să-şi pună întrebări
Despre rostul umbrelor.
Cuvintele se prăbuşesc ostenite
Şi se preling sfârâind în crăpături
Dezordonate,
Frumuseţea noastră se descompune uşor
În fâşii paralele cu drumurile prăfuite.
De la depărtare părem doar
Întâmplătoare reflexe colorate
Ale unui soare care-şi aşteaptă implozia.

Ai ales tăcerea

Dintre atâţia paşi răsfiraţi aleatoriu
între zări,
Cu călcâiele apăsate adânc
în pământul jilav,
Dintre atâtea puncte
    care ar putea forma linii ale vieţii
Brazde de lacrimi acide
din suflete stoarse,
Dintre atâtea umbre
care îşi schimbă insistent stăpânii
Ocupaţi prea mult de diferenţa
dintre lumină şi întuneric,
Cu degetele strânse
într-un simulacru de sferă
Ameninţând umanul din tine,
Ai ales tăcerea.

Farsa

Ce farsă am jucat oamenilor,
Înscenându-mi singurătatea!
Cu câtă savoare, de după obloane,
Le sorbeam simularea indiferenţei,
Cu ochii plecaţi cu forţa
Spre proprii paşi.
Îi auzeam spunându-şi Bună ziua!
Flămânzi de sinceritatea celuilalt.
Unii s-au apucat de scris
Şi m-au reinventat
Pentru a cadra viselor lor
Repovestite din sertare celorlalţi.
Cât risipă de drumuri
Pentru a mă ocoli,
    respectându-mi Tăcerea.
Mă iubeau şi se prefăceau
Că nu-mi vor binele,
Menajându-mi sensibilitatea cu tăcere.
I-am păcălit, privindu-i
Cum se lasă devoraţi
De suferinţa lipsei mele.
Păcat că n-au simţul umorului.
La jumătatea farsei,
Se obişnuiseră cu ea.

Disperarea de a merge mai departe

Privirea mea şi-a pierdut rostul
Şi palme uscate s-au grăbit s-o închidă
În temniţi de-oglinzi.
Intersecţia dintre mine şi ceilalţi
A devenit dintr-o dată
Prea pustie pentru efortul
De-a indica vreun sens.
Am alunecat abrupt
De pe muchia ideii unde
Cerul meu se întâlnea cu al vostru.
Căderea mea e atăt de goală
Încât ar putea fi foarte bine
Şi împietrire.
Îmi întind sinceritatea spre voi
Şi primesc rămăşiţe de aer
De sub aripile voastre.
Mă îmbracă răsuflările voastre
Ca ziduri concentrice de labirint
Aş vrea să mă-ntind
Dar nu mai e loc între pământ şi frunze.
Aş muri,
Dar nu pot.
Mă devorează din interior
Disperarea de a merge mai departe.

Distanţa dintre noi

Ca o flămândă zi de luni,
Dornică să digere toate clipele odată,
M-ai pus la început de drum,
Şi ai legat noaptea de mine.
Am creat împreună un centru,
Apoi, când ai fugit,
A abandonat orizontul,
Rotund ca o senzaţie de gol.
L-am ridicat de jos
Şi l-am cocoţat în vârful degetelor mele.
Ca să-l vadă lumina
La prima oră a dimineţii.
Norocul meu c-a trecut pe acolo
Un inorog
Şi a umplut spaţiul
Cu culori albe.
Atât de multe, încât împrejurul meu
A explodat.
Departele tău a fost ciuruit de schije,
Iar distanţa dintre noi
A început să-şi piardă conturul.

Voi n-auziţi?

Pădure de gânduri răstignite
Care m-ar fi putut izbăvi
De păcatul credinţei în voi,
Se-ntinde pe versantul stâng
Dezgolit de un râu
Care s-a retras, însingurat,
În mare.
Cerul n-are suficiente degete
Pentru a mângâia pământul
Care a scăpat nemarcat
De paşii voştri,
Îndepărtându-se.
Nici dacă plâng n-o să plouă,
Din cruci nu vom putea face poduri
Şi nici din ţărână, castele de nisip.
În genunchi,
Întind palmele tăbăcite de cuvinte,
Între mine şi voi s-a-noptat,
Vuieşte liniştea
În golul din mine.

Mă recunoşti?

Te văd
Dincolo,
Cu mirare pe faţă
Cu luciri străine în ochi
Drumuri, drumuri,
Se-nghesuie la picioarele tale,
Ceruri, ceruri se-nchid
Şi ploi de funingine albă
Din urme de cocori arse de soare
Cad peste tine
Îngropându-ţi distanţele concentrice
În sâmburi imposibil de spart
C-o privire.
Te văd dincolo,
Unde merg toate râurile mele
Să-şi caute marea,
Rostogolind pietre
Ca pe-o armată rotundă,
În permanent război autodeclarat.
Tăcerea ta rupe-n bucăţi
Imaginea omului
De pe pereţii grotei
În care s-a rătăcit.
Rămân, totuşi,
Într-o formă legată
De existenţa ta dincolo.
Te văd iar.
Mă recunoşti?

Geosimţire

Unghiuri ascuţite
Rup monotonia curgerii,
Credinţa în intersecţii
E o dovadă a inteligenţei
Inventatorului de geometrie.
Sau doar liniştea grotelor
În care bântuie gândul
Primelor clipe,
În care universul abia aştepta
Să fie descoperit,
Apasă greoi peste timp, curbându-l.
Silabe, silabe,
Drumul se desface-n bucăţi,
Poduri se nasc între ele.
Mă simt aşteptând
La fiecare capăt de drum
Ca visele mele să se rostogolească
peste mine.
Dacă aş putea fi paralel cu mine însumi
m-aş putea declara plagiat
în infiniturile mele
de durere,
de singurătate,
de tăcere,
de depărtare,
de fuga înspre înăuntru,
rotundă,
ca un model tridimensional
al unei sfere ciobite.

Eu şi tristeţile mele...

Îmi împachetez tristeţile în cuvinte
Şi le dau de-a dura
Aşa cum aş fi făcut cu copilăria mea
Dacă aş fi găsit cercul poveştilor ei.
Ciudat cum rotundul acela
Pare făcut din zăpadă
Curioasă să vadă
Cum arată un om.
Mă-mpiedic
Şi mă prefac interesat
De mirosul de ţărână.
Câteva rotaţii adorm,
Pistă ad-hoc de întreceri
Între lună şi soare.
Mă las mângâiat de sunete,
Ca şi când cineva m-ar striga,
Apoi reîntrupez drumul cu paşii mei
Azvârliţi după prima mea realitate
Alunecând spre vale.
Straturi de univers
Mi se lipesc de tălpi,
Exagerându-mă.
Eu şi tristeţile mele...

Anotimpul necredinţei

Strivesc culorile sub pleoape
Toate drumurile le-nnod
Funii de ţintuit fregate la mal
Acopăr cu întuneric amintirile,
Pământ peste ruine devastate de barbari,
În genunchi strâng paşii
Şi-i aşez aliniaţi în rastel
Cu sensul în jos.
Mă adun cel de ieri şi de iarna trecută
Şi de primăvara de dinaintea ei
Şi m-aşez sub fereastra deschisă...
În căuşuri strâng sentimente din ploi
    Împărtăşite
Cu voi.
Lumina cu care mi-aţi şlefuit universul
O strâng ghem
Şi-o dau timpului să se joace,
Pe umărul meu stâng.
Strâng cuvintele care vă definesc
Şi le păstrez cu sfinţenie la piept,
Depozit de picioare de pod
Şi arce frânte.
Îmi ascund mâinile între pietre
Iar privirile le culc
Pe graniţa dintre cer şi mare
Acolo unde nimeni nu se gândeşte
Să caute oamenii deghizaţi în irişi.
Restul
M-ascund sub frunze
Ciopârţite de vânt
Ţinându-mi respiraţia.

Vine anotimpul necredinţei.

Miroase uşor a iarbă-ncolţind

Cu un minut înainte
Şi cu unul după
Îmi împart timpul pentru linişte
Cu dungi îngroşate
Simulez drumuri
Multe şi ramificate
Ca un pom părăsit de iarnă.
Trec bătăi de pendule prin mine
Ritmic păşesc peste graniţă
Un om aici, unul dincolo,
Peretele de sânge pare oglindă,
Cu unghia zgârii argintul,
Plămădesc gloanţe roşii
Cu care ţintesc ideile cuminţi
Adunate grămadă
În ţarcuri rotunde.
Pragul răstoarnă clepsidra
Nisipul ţine loc de pământ,
Paşii se-ntipăresc mai adânc
Dar bolnavi de vânt
Mor prea curând.
Secunde mă despart
Secunde mă apropie
De pereţii grotei pustii.
Departe se încinge noaptea.
Mă aşteaptă în miezul ei
Ca o floare de nufăr speriată.
Un ochi îl închid obosit
Imaginea cu mine plecând
Se-nghesuie-n iris,
Dar cu unul m-agăţ
De fiecare secundă în care am crezut.
Miroase uşor a iarbă-ncolţind.

Mă întorc.

Neguţător în porturi

Nu-i trebuie nimănui cerul,
Material de căptuşit orice gest
Al mâinii-aripă.
În răstimpuri
Îl împart fâşii
În porturi
Celor care mai cred în întoarceri.

Invitaţie la noi

Hai să stăm pe-o creangă de cireş,
Şi să dăm din picioare,
Cine-atinge primul cerul
Câştigă un ciob de linişte.
Între două primăveri
Să bârfim ploaia
Şi să mâzgălim pământul în roz.
Vom păcăli aşa generaţii de frunze
Rătăcite.
Şi spune-mi ce părere ai despre potop
Şi am să-ţi povestesc scufiţa roşie.
Cu mâinile-umbre
Te voi speria,
Pe pereţii de aer
Fum voi inventa între noi.
Cu degetele vom agita văzduhul tern,
Fâşii de lumină vom împleti,
Pe cosiţele lumii
Vom evada.
Vom imita, apoi, trăsuri cu cai.
Cetăţi străine ne vor cunoaşte.
Vom împărţi oamenilor
Tăbliţe de suflet
Scrijelite cu ideea de noi.
Ne vom retrage-n răstimpuri
În pântece de-apusuri şi de zori,
Cu soarele,
Al meu! Al meu!,
Ne vom alerga rotund,
Pârlind fileul norilor-imitaţii.
Te voi salva de tăcere,
Draga mea dragă,
Şi mi te voi dărui
De fiecare dată
Când închid şi deschid ochii.
Oamenii vor arunca cu flori
Şi rodii coapte
Iar noi ne vom lăsa loviţi,

Plată pentru creanga de cireş.

Ce urmează?

Mi-aţi trântit poarta în faţă
Şi vă întrebaţi de ce mai zăbovesc?
Strâng rămăşiţele mele de tinereţe,
Căzute la picioare.
N-aş vrea să calc pe ele
Când plec.
Ce urmează?

Table of Contents

RADU HERJEU - Ramasite de tinerete	1
Sponsor	3
Caseta tehnica	4
Date bio-bibliografice	5
Ramasite de tinerete	9
La lupta	11
Aceasta joi	12
Simulare	13
Stare	14
De toamna, mereu	15
Tin minte	16
Incendiu	17
Dansati?	18
Picassoniana	19
Când plecati	20
Jumatatea fotogenica	21
Despre Craciun	22
Centrifugare	23
Din plictiseala	24
Lacrimi orizontale	25
Millenium	26
Cu spatele la pamânt	27
Vin la tine	28
Stau si ma prefac	30
Cioburi	31
M-ai învatat	32
Afluenti	33

Vis 34
Ghiauri 35
Albie arzând 36
Poluare 37
Restul îl fac eu 38
Ochi-ferestre 39
Gerunziu 40
Frig 41
Lectie de viata 42
Când scriu 43
Icarus 44
Serile mele 45
Noapte 46
Labirint 47
Albie 48
Neîntreg ramân 49
Ninsoare de îngeri 50
Orizont 51
Catastrofa 52
Ploaie 53
Drumuri din mine 54
Liniste 55
Statui-intersectii 56
Încerc sa ma bucur 57
Nu-i asa, domnule? 58
Pointilism 59
Cu nedrag, despre trotuare 60
Viziune 61
Revin mereu la porti 62
Prietenul necunoscut 63

Ramân 64
Cu oglinzile-n spinare 65
Castelul bântuit 66
Banalul nostru cotidian 68
Labirintul Eu 70
Univers neserios 72
Desertul Vineri 73
Bilete numai dus 75
Catalog ratacit în muzeu 76
De-a samanul 77
Drumuri, râuri 78
Gradina palmelor mele 79
Vioara 80
Copacul altoit 81
Ma presar pulbere de suflet 82
Sub semnul potopului 84
Potopul personal 85
Eu, în prag 87
O noapte ca oricare alta 88
Cersetori de ceilalti 90
Arcuiesc distante false 92
Striga-ma, ca si când 93
În causuri 94
Straina vara 95
Ai ales tacerea 96
Farsa 97
Disperarea 98
Distanta dintre noi 99
Voi n-auziti? 100
Ma recunosti? 101

Geosimtire 102
Eu si tristetile mele... 103
Anotimpul necredintei 104
Miroase usor a iarba-ncoltind 105
Negutator în porturi 106
Invitatie la noi 107
Ce urmeaza? 109